

Jedność słowiańska cementuje się

Z ostatniej chwili

PRZED ZAWARCIEM TRAKTATU polsko-czechosłowackiego

Warszawa (obsł. wł.). Rokowania polsko-czechosłowackie weszły w stadium decydujące. Stanowiska obu rządów zostały uzgodnione. W związku z tym w najbliższych dniach oczekuje się przyjazdu delegacji czechosłowackiej do Warszawy.

Cztery punkty traktatu anglo-francuskiego

LONDYN (obsł. wł.) Traktat anglo-francuski podpisany w dniu wczorajszym w Dunkierce, zawarty został na przeciąg lat 50-ciu. Traktat obejmuje wzajemne i specjalne gwarancje, zdążające do uniemożliwienia w przyszłości ponownej agresji ze strony Niemiec.

Z okazji zawarcia tak ważnego paktu ministrowie spraw zagranicznych Anglii i Francji wyrazili nadzieję, że wkrótce zawarty zostanie także pakt pomiędzy 4-ma mocarstwami.

Oba państwa Wielka Brytania i Francja będą nie tylko dążyły do uniemożliwienia agresji niemieckiej, lecz również będą czuwały nad wypełnieniem przez Niemcy zobowiązań gospodarczych.

Do najważniejszych punktów traktatu należą następujące:

1. Porozumienie pomiędzy czterema państwami czyli Anglią, Francją, Ameryką i Związkiem Radzieckim, co do sprawy Niemiec.
2. Francja i Anglia będą współpracowały z innymi narodami na ugruntuowaniu pokoju zgodnie z kartą narodów zjednoczonych.
3. Porozumienie pomiędzy Francją i Anglią z jednej strony i Związkiem Sowieckim z drugiej strony.
4. Położenie nacisku na sprawy gospodarcze przy jednoczesnej współpracy innych państw.

Pierwszy głos rozsądku w Niemczech

Anton Ackermann stwierdza:

Granica na Odrze i Nysie ostateczna!

BERLIN (ZAP) — Członek kierownictwa Partii Jedności Socjalistycznej, Anton Ackermann, w wygłoszonym przemówieniu stwierdził, że szereg zagadnień traktatu pokojowego należy uważać za już przesądzone. Należy tu m. in. sprawa granicy wschodniej. Niemcy muszą się pogodzić z granicą na Odrze i Nysie — powiedział Ackermann.

Wyżywienie ludności na zmniejszonym obszarze wcale jednak nie

jest wykluczone, jeżeli kapitał międzynarodowy pozwoli Niemcom na zwiększenie eksportu.

Splata reparacji wojennych również nie jest niemożliwością. Roszczenia Rosji np. stanowią tylko połowę niemieckich wydatków na zbrojenie w latach 1933-39.

Ackermann zapowiedział dalej, że jeszcze w tym roku wielka część niemieckich jeńców wojennych powróci z Rosji do kraju, który jednak przez długie lata będzie jeszcze okupowany. W zakończeniu przemówienia Ackermann wyraził przekonanie, że delegacja niemiecka reprezentowana przez wszystkie partie, dopuszczona będzie do obrad konferencji moskiewskiej.

A więc notujemy pierwszy głos rozsądku po tamtej stronie Odry i Nysy. Dotychczas słyszeliśmy jedynie wynurzenia w rodzaju Schumachera czy Rainacha, którzy opowiadali się kategorycznie przeciwko obecnej granicy polsko-niemieckiej.

Głosy amerykańskie stwierdzają, że Polska otrzymała w Moskwie kategorię gwarancje, że Związek Radziecki w pełni poprze granicę Polski i na Odrze i Nysie i w ogóle nie zamierza dopuścić do dyskusji na ten temat. Jak wiadać przeświadczenie o nienaruszalności granic polskich na Zachodzie, przenika już do świadomości rozsądniejszych Niemców, czego dowodem jest wystąpienie kierownika członka kierownictwa Partii Jedności Socjalistycznej.

Generał Berling przybywa do Zakopanego

ZAKOPANE, (obsł. wł.). Do Zakopanego ma wkrótce przybyć gen. Zygmunt Berling. Przebywa on obecnie w Krakowie.

50-letni traktat francusko-angielski

Historyczny dzień Dunkierki

wstępem do paktu Czterech

LONDYN, (obsł. wł.). Ministrowie spraw zagran. Francji i Wielkiej Brytanii złożyli 4 b. m. po południu swoje podpisy pod traktat, który na 50 lat ma zabezpieczyć oba państwa przed agresją niemiecką.

Ceremonia podpisania odbyła się w ratuszu Dunkierki, udekorowanym flagami obu państw.

W wygłoszonym po podpisaniu przemówieniu min. Bevin podkreślił, że jest to prawdziwie historyczna chwila. Traktat ten umocnił przyjaźń, jaka powstała w ciągu dwóch wojen. W okresie międzywojennym powstały nieporozumienia, które po zwolili Niemcom na wzrost militarystyki i agresji.

Następnie min. Bevin wskazał na istnienie wspólnych cech ja-

kie łączą oba narody, i zwrócił uwagę na znaczenie Dunkierki w życiu Francji, oraz podkreślił zasługi b. premiera Bluma, który pierwszy proponował Wielkiej Brytanii zawarcie traktatu.

W dalszym ciągu swego przemówienia min. Bevin wyraził nadzieję, że Związek Radziecki nie będzie traktował sojuszu anglo-francuskiego jako t. zw. zachodniego bloku.

Równocześnie przypomniał, że Stany Zjednoczone są gotowe rozszerzyć system traktatów, jako wkładu do umocnienia pokoju.

Niemcy — zdaniem min. Bevina — powinny zrozumieć bezcelowość wojny i dążyć do współpracy z narodami Europy. Po przemówieniu min. Bevina

zabrał głos minister Bidault. Powiedział on, że sojusz który łączy oba państwa, jest spadkobiercą sojuszu niepisanego, który łączył Francję i Wielką Brytanię od wieków. Dunkierka — powiedział min. Bidault — zawsze będzie symbolem łączności obu narodów. Tu gorąco został podpisany traktat, jeszcze niedawno przelewaliśmy wspólnie krew.

Przemówienia min. Bevina i Bidault zostały przyjęte hucznymi oklaskami. Wkrótce po otrzymaniu wiadomości o podpisaniu sojuszu prezydent Francji Auriol wysłał depeszę do króla Jerzego VI w której wyraził radość z powodu tak wielkiego wydarzenia w życiu obu narodów.

Zdobywajmy rynki świata

W Londynie rozpoczęły się rokowania handlowe polsko-brytyjskie. Według sugestii prasy angielskiej złoto polskie, zdeponowane w Wielkiej Brytanii, ma być użyte na zakup koniecznych dla naszej odbudowy maszyn i surowców. Również część przyznanej nam pożyczki międzynarodowej ma być przeznaczona na ten cel.

Rokowania te wiążą się ściśle z niezmiernie dla nas ważną sprawą międzynarodowej wymiany handlowej. W tej chwili, jak to w niedawnym swym wywiadzie określił rzecznik ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego Olsinkiewicz, łatwiej jest na rynkach światowych sprzedać niż kupić. Chłonność towarowa rynków po wojnie jest z natury rzeczy duża. Jednakże okres tej koniunktury minie i rozpocznie się między państwami eksportującymi zacięta walka o rynki zbytu.

Ta walka nie może nas zaskoczyć. Stałiśmy się bowiem na skutek przesunięcia naszych granic państwem wybitnie przemysłowo - morskim, a więc operującym swój dobobyt na handlu zamorskim i eksporcie wyrobów przemysłowych.

Dotychczas podstawą naszego eksportu był węgiel. W strukturze więc naszego wywozu nie zrobiliśmy jeszcze właściwie wielkich postępów, gdyż wciąż wywozimy surowiec zamiast półfabrykatów czy fabrykatów.

Min. inż. Eugeniusz Kwiatkowski w swej broszurze „Pięć tez gospodarczych nowej Polski”, zwraca szczególną uwagę na fatalną strukturę naszego przedwojennego wywozu. W roku 1938 — najpomyślniejszym dla naszego eksportu przedwojennego — wyroby gotowe stanowiły zaledwie 1/6 całego eksportu, podczas gdy w Anglii wyroby gotowe stanowiły w wywozie pozycję dwukrotnie wyższą, niż surowce i półfabrykaty. Wywóz Francji był pod tym względem całkowicie zrównoważony. Wywóz trzykrotnie prawie mniejszej od nas Czechosłowacji równał się wartości całej niemal produkcji przemysłowej Polski. Wywóz Danii był w stosunku na głowę mieszkańca wyższy, niż wywóz z Polski.

Dziś musimy znaleźć nowe rynki zbytu dla eksportu przemysłowego z Polski. Na Ziemiach Odzyskanych przeważa ludność miejska. (Na Dolnym Śląsku w przemyśle, handlu i komunikacji zatrudnionych było 53,5% ogółu ludności, na Śląsku Opolskim 51,3%, na Pomorzu Zachodnim 55,2%). Charakter przemysłowy tych ziem wymaga od nas wielkiej czujności.

Dziś brak jeszcze na rynkach świata towarów niemieckich czy produktów słynnego „dumpingu” japońskiego, lecz wszystkie kraje gorączkowo mobilizują swoje przemysły i niebawem możemy spotkać się wszędzie z groźnymi konkurentami.

Dlatego już dzisiaj nasz przemysł metalowy, mimo że rynek wewnętrzny nie jest jeszcze dostatecznie nasycony, stara się zajmować zagraniczne rynki, eksportując tokarki, frezarki, szlifierki, obrabiarki drzewa itd. Nie jest to jeszcze eksport na wielką skalę, ale eksport celowy, mający nam zabezpieczyć klientelę na przyszłość.

W chwili obecnej nasz handel zagraniczny zatacza coraz szersze kręgi. Do pierwszej kategorii naszych partnerów gospodarczych należą sąsiedzi na lądzie i poprzez Bałtyk, jak Związek Radziecki, Szwecja, Dania, Norwegia i radziecka strefa okupacyjna. Krąg drugi to Jugosławia, Węgry, Rumunia, Bułgaria, Szwajcaria, Francja, Austria i Belgia. Pewne wymiany handlowe zostały przeprowadzone z Anglią, Czechosłowacją, Stanami Zjednoczonymi, Holandią i Argentyną.

Oroty te nie są jeszcze wielkie, jednakże w miarę wykonywania naszego przemysłowego planu trzyletniego, będziemy je rozszerzać. W każdym razie utrzymujemy już dzisiaj stosunki handlowe z 20 państwami.

Mamy nadzieję, że rozpoczęte obecnie rokowania handlowe angielsko - polskie, doprowadzą do oparcia stosunków handlowych między obu państwami na zdrowych podstawach i do ostatecznego wyjaśnienia różniących nas jeszcze spraw natury gospodarczej.

ZBIGNIEW GROTOŃSKI.

